

(ΧΡΙΑ 2003/173)

Μονομελές Πρωτοδικείο Τρικάλων
Αριθμ. 1250/2002

Προεδρεύων: Γ. Αποστολάκης, Πρόεδρος Πρωτοδικών.
Δικηγόροι: Δ. Σαμαρτζής - Χ. Τσιρογιάννης, Δ. Πουλιανίτης.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ :

[... Σύμφωνα με το άρθρο 49 ν. 2121/1993, "όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο". Με τη διάταξη αυτή (που προστατεύει τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών του υλικού φορέα του πνευματικού έργου) προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτή η προσωρινή διαπίστωση της "εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής" της συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα λαμβανόμενου κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔ (πρβλ ΜονΠρωΤρικ 578/2002 Δίκη 33 (2002) σελ. 1140 για την ανάλογη ρύθμιση της αμοιβής του άρθρου 56 ν. 2121/1993), ωστόσο ορθότερο είναι ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Και τούτο επειδή αντικείμενο της δίκης τόσο για τον προσωρινό, όσο και τον οριστικό προσδιορισμό δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού διαχείρισης. Αντικείμενο και των δύο δικών είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Δεν πρόκειται δηλαδή για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας αναφορικά με κάποια εριζόμενη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατάστασης, στην οποία χρήστης και οργανισμός δεσμεύονται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης (Κ. Μπέης, σχόλια στην ΜονΠρωΤρικ 570/2002, ο.π. ιδίως σελ. 1148). Άλλωστε, η από νομική διάταξη παραπομπή στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων μιας διαγνωστικής διαφοράς ή της λήψης ενός ρυθμιστικού μέτρου δεν προσδίδει χωρίς άλλο την ιδιότητα του ασφαλιστικού μέτρου (Κ. Μπέης, ΠολΔικ. τ. 14 σελ. 6). Συνέπεια αυτού είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, αλλά μόνον εκείνες που αρμόζουν την υπόθεση (πρβλ για την

ανάλογη περίπτωση του προσωρινού προσδιορισμού αποζημίωσης απαλλοτριωθέντος ΑΠ 455/1971 Δίκη 3 σελ. 87 και Δίκη 10 σελ. 692). Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου, διότι οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα. Ανάλογα λοιπόν και η αίτηση για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής, για την οποία ο νόμος δεν προβλέπει την τηρητέα διαδικασία, θα γίνει κατά τις διατάξεις της διαδικασίας της εκούσιας δικαιοδοσίας. Επίσης, με βάση τα ανωτέρω, η έννοια του άρθρου 49 παρ. 1 περί καθορισμού από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και "των όρων πληρωμής" της δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαιτήσεως ως ασφαλιστικό μέτρο, πέρα απ' αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 ΚΠολΔ (έτσι δέχονται, ενδεικτικά, οι ΜονΠρωτΑθ 4296/2002 και ΜονΠρωτΘες 196/2002 αδημοσίευτες). Μία τέτοια εκδοχή, εκτός του ότι δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη γραμματική διατύπωση του νόμου, αντίκειται στη βασική προϋπόθεση κάθε επιδικάσεως, άρα και της προσωρινής, σύμφωνα με την οποία πρέπει η απαίτηση να έχει γεννηθεί και να είναι ορισμένη. Στην προκείμενη όμως περίπτωση το μεν ύψος της εύλογης αμοιβής δεν έχει ακόμη καθορισθεί, η δε απαίτηση δεν γεννήθηκε, αφού η δημιουργία της εξαρτάται από την αποδοχή της εύλογης αμοιβής από τα μέρη και, τέλος, από τη σύναψη της σχετικής μεταξύ τους σύμβασης για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του οργανισμού. Αντίθετα, η ορθή έννοια του νόμου είναι ότι το δικαστήριο προσδιορίζει μαζί με το ύψος της αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης. Οι όροι αυτοί, σε συνδυασμό με το ύψος της αμοιβής, θα αποτελέσουν το εύλογο μέτρο που καλείται να προσδιορίσει προσωρινά ή οριστικά το δικαστήριο. Περαιτέρω, αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας ισχύουν τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002, σελ. 359-378 και 380 επ., Μιχαήλ - Θεοδώρου Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, σελ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (βλ. σχετικά Γ. Κουμάντο, ο.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) "διευκόλυνε" τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 παρ. 3. Ενεργούν λοιπόν εξιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (άρθρο 55 παρ. 2 εδάφιο β). Β) Η δεύτερη διευκόλυνση αφορά στο αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται δικαστική προστασία. Ο οργανισμός δεν είναι ανάγκη να αναφέρει όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 παρ. 3). γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά την δικαστική προστασία των δικαιούχων. Προσφεύγοντας λ.χ. ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τραγουδιστών στο δικαστήριο για

τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 είναι υποχρεωμένος για την πληρότητα του δικογράφου να δηλώσει όλους τους τραγουδιστές και όλα τα έργα αυτών, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους δικαίωμα. Προκειμένου όμως να αποδείξει με βάση τους γενικούς αποδεικτικούς κανόνες τον ισχυρισμό του αυτό, θα έπρεπε να προσκομίζει κάθε φορά για το σύνολο των έργων (ρεπερτόριο) που διαχειρίζεται ατέλειωτη σειρά νομιμοποιητικών εγγράφων (πληρεξουσιότητας ή μεταβίβασης). Αντί γι' αυτό, ο νόμος δημιούργησε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο "τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα" (άρθρο 55 παρ. 1 εδ. α). Το τεκμήριο είναι βέβαια μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (Γ. Κουμάντος, ο.π. σελ. 367-368). Είναι λοιπόν σαφές ότι το τεκμήριο λειτουργεί αποδεικτικά και η καθιέρωση του δεν αναιρεί την υποχρέωση του αιτούντος οργανισμού να διατυπώνει το δικόγραφο του με ορισμένο τρόπο (118, 216 ΚΠολΔ), αναφέροντας όλους ανεξαιρέτα τους δικαιούχους που του έχουν αναθέσει τη διαχείριση, καθώς και τα έργα αυτών ώστε να δικαιολογείται η αρμοδιότητά του να διαχειρίζεται και να προστατεύει αυτούς. Αυτό άλλωστε ορίζεται ρητά και στο νόμο: Πρέπει πρώτα ο οργανισμός να δηλώσει εγγράφως τους δικαιούχους και τα έργα που τους έχει μεταβιβασθεί η σχετική εξουσία κλπ. και κατόπιν θα λειτουργήσει αποδεικτικά το τεκμήριο αρμοδιότητας ώστε να αποφύγει την επίκληση και προσαγωγή των νομιμοποιητικών εγγράφων. Αν δεν γίνει η κατά τα ανωτέρω αναφορά στο δικόγραφο των δικαιούχων και των έργων τους, τότε φυσικά δεν θα είναι δυνατό να προβεί και ο αντίδικος χρήστης σε ανατροπή του τεκμηρίου, αφού δεν θα είναι γνωστά τα πρόσωπα και τα έργα που καλύπτει. Πάντως, η γενικόλογη αναφορά ότι ο οργανισμός καλύπτει όλους τους δικαιούχους και όλα τα έργα αυτών δεν αρκεί. Ακόμη και στην περίπτωση που ένας μόνον οργανισμός έχει αρμοδιότητα διαχείρισης για όλους τους δικαιούχους και για όλα τα έργα τους, απαιτείται η ονομαστική έγγραφη αναφορά τους. Πολύ περισσότερο όταν στην ίδια κατηγορία δικαιούχων δραστηριοποιούνται περισσότεροι οργανισμοί διαχείρισης. Ωστόσο είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα (περισσότερα για τη λειτουργία του δημιουργούμενου έτσι διεθνούς δικτύου βλ. Μ.Θ. Μαρίνο, ο.π., σελ. 302, 303). Στην περίπτωση όμως που ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ζητεί δικαστική προστασία και για συγγενικά δικαιώματα αλλοδαπών φορέων, θα πρέπει για το ορισμένο της αιτήσεώς του να αναφέρει επί πλέον α) τους αλλοδαπούς φορείς και τα έργα τους που διαχειρίζεται στην Ελλάδα, β) τον αλλοδαπό συλλογικό οργανισμό που ανήκουν και γ) να δικαιολογεί τον τρόπο που διαχειρίζεται τα δικαιώματά τους στην Ελλάδα, επικαλούμενος τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας. Διαφορετικά, δεν θα είναι δυνατό να ελεγχθεί για ποιους αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων αξιώνεται αμοιβή, καθώς και αν πράγματι ο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής προστασίας έλκει δικαιώματα από τον αλλοδαπό οργανισμό που ανήκει ο δικαιούχος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα

συνεστημένοι κατά το άρθρο 49 ν. 2121/1993, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές έχοντας τις αναφερόμενες στο νόμο αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που προβλέπει το άρθρο 49 ν. 2121/1993 για τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα ήχου και εικόνας κλπ για παρουσίαση έργων στο κοινό. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τους καθών η αίτηση που χρησιμοποιούν δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου να προέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας για όλους αμοιβής, πλην όμως οι καθών η αίτηση διαφωνούν για το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλουν να πληρώσουν, παρόλο που στα καταστήματά τους εκπέμπουν δημόσια μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων τόσο ελλήνων καλλιτεχνών, όσο και αλλοδαπών. Περαιτέρω, αναφέρουν ενδεικτικά τα ονόματα μερικών από τους ημεδαπούς δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου), που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος. Για τους λόγους αυτούς ζητούν α) να καθορισθεί από το δικαστήριο η εύλογη ετήσια αμοιβή που ενιαία οφείλεται για τη χρήση αυτή στα ποσά που αναφέρουν για καθένα από τους καθών η αίτηση, β) να επιδικασθούν προσωρινά τα ποσά αυτά και γ) να καθορισθεί ότι από την αμοιβή το 50% δικαιούνται οι μουσικοί και τραγουδιστές (ισομερώς) και το άλλο 50% οι παραγωγοί των υλικών φορέων. Η υπόθεση εκ δικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 49 παρ. 1 ν. 2121/1993, 683 επ. ΚΠολΔ), πλην όμως η αίτηση, όπως είναι διατυπωμένη, είναι εντελώς αόριστη και πρέπει να απορριφθεί, κατά τη βάσιμη περί τούτου ένσταση των καθών η αίτηση, διότι α) δεν αναφέρεται ποίων συγκεκριμένα ημεδαπών τραγουδιστών, μουσικών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου διαχειρίζονται οι αιτούντες το περιουσιακό τους δικαίωμα και για ποια έργα τους, β) δεν αναφέρεται ποίων συγκεκριμένα αλλοδαπών τραγουδιστών, μουσικών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου διαχειρίζονται το περιουσιακό τους δικαίωμα και για ποια έργα τους, γ) ποιοι είναι οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής προστασίας, στην αρμοδιότητα των οποίων ανήκουν οι αλλοδαποί φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, δ) με βάση ποιες συγκεκριμένα συμβάσεις αμοιβαιότητας οι εν λόγω αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έδωσαν πληρεξουσιότητα ή μεταβίβασαν στους αιτούντες ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα και ε) δεν αναφέρουν, έστω δειγματοληπτικά όπως επιτρέπει το άρθρο 55 παρ. 3 ν. 2121/1993 συγκεκριμένα έργα ημεδαπών και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους καθών η αίτηση. Μόνη η αναφορά στην αίτηση ότι οι χρήστες "χρησιμοποιούν έργα τόσο των καλλιτεχνών - μουσικών και των παραγωγών (που δειγματοληπτικά αναφέρονται σε άλλο σημείο της αίτησης), αλλά και έργα ξένου ρεπερτορίου, δηλαδή ξένων καλλιτεχνών, τις αμοιβές των οποίων εισπράττουν οι αιτούντες μέσω συμβάσεων αμοιβαιότητας που έχουν συναφθεί μεταξύ τους δεν αρκεί για την πληρότητα της αίτησης. Ο ισχυρισμός τους ότι νομιμοποιούνται χωρίς άλλο για όλα τα είδη μουσικής, ελληνικής και ξένης, δεν βρίσκει έρεισμα σε καμία διάταξη του νόμου. Το τεκμήριο νομιμοποίησης του άρθρου 55 παρ. 2 ν. 2121/1993 που επικαλούνται, σύμφωνα και με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες, δεν έχει τέτοια έννοια. Αντίθετα, το τεκμήριο αυτό, έχοντας σκοπό να απαλλάξει τους οργανισμούς συλλογικής προστασίας και διαχείρισης από το βάρος της απόδειξης του νομικού δεσμού τους με τους φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, προϋποθέτει για να λειτουργήσει αποδεικτικά ότι οι οργανισμοί έχουν δηλώσει ονομαστικά, εγγράφως μάλιστα, τους δικαιούχους και τα έργα που τους έχουν αναθέσει για διαχείριση και προστασία. Η δήλωση γίνεται σε περίπτωση συμβατικού καθορισμού της εύλογης αμοιβής προς τον αντισυμβαλλόμενο

χρήστη, ενώ σε περίπτωση προσφυγής στο δικαστήριο με το δικόγραφο. Ο ισχυρισμός όμως των καθών η αίτηση ότι συντρέχει και ένας επί πλέον λόγος αοριστίας, συνιστάμενος στην παράλειψη των αιτούντων να επικαλεσθούν επείγουσα περίπτωση ή επικείμενο κίνδυνο που να δικαιολογεί τον προσωρινό καθορισμό της αμοιβής, δεν είναι νόμιμος και πρέπει να απορριφθεί διότι σύμφωνα και με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες ορθότερη είναι η άποψη ότι με τη ρύθμιση του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 [δεν] δημιουργείται διαφορά ασφαλιστικών μέτρων, οπότε θα ήταν αναγκαία η επίκληση της προϋποθέσεως αυτής, αλλά προβλέπεται η λήψη ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω θα πρέπει να σημειωθεί ότι, αν η αίτηση ήταν ορισμένη, τα δύο τελευταία αιτήματά της να επιδικασθούν δηλαδή στους αιτούντες προσωρινά τα ποσά της εύλογης αμοιβής και να κατανεμηθούν τα ποσά κάθε ενιαίας αμοιβής μεταξύ των αιτούντων οργανισμών) θα απορρίπτονταν ως μη νόμιμα για τους εξής λόγους: Διότι Α) όπως προαναφέρθηκε, η ορθή έννοια του άρθρου 49 παρ. 1 περί καθορισμού από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και "των όρων πληρωμής" της δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαιτήσεως ως ασφαλιστικό μέτρο, πέρα απ' αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 ΚΠολΔ, αλλά ότι το δικαστήριο προσδιορίζει μαζί με το ύψος της αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης. Οι όροι αυτοί, σε συνδυασμό με το ύψος της αμοιβής, θα αποτελέσουν το εύλογο μέτρο που καλείται να προσδιορίσει προσωρινά ή οριστικά το δικαστήριο. Και Β) Το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης από την ενιαία εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1, διότι, σύμφωνα με την 3η παράγραφο αυτού, "Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών, εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης". Επομένως, η ζητούμενη κατανομή αποτελεί αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των αιτούντων οργανισμών ...]

.....